

kar sem ti že tudi jaz večkrat pravila, a me nisi hotel slušati, nisi mi hotel verjeti! Zdaj boš pa menda lahko pustil uboge ptičke pri miru, ko ti tudi drugi povedo, da nisi delal prav, ko si jih lovil in zapiral!“

Tinče je bil vidno ginjen in ni vedel, kaj bi odgovoril.

„Seveda, seveda se poboljša Tinče tudi v tej zadevi“, pripomnim nato še jaz. „Saj je dober otrok, kakor sem že izprevidel, samo ptice ima tako rad, da bi jih najrajši vedno gledal. Tudi jaz sem bil tak, ko sem bil mlad. Pa tej želji se lahko odpomore. Dobe se namreč tudi taki ptiči, ki so navajeni le življenja v kletkah in bi ne mogli živeti pod milim nebom. Imenujemo jih kanarčke, ki prav lepo pojo v naših stanovanjih. In, mati, kajne, da kupite takega ptička svojemu Tinčetu, ako bo odslej bolj slušen?“

„Zakaj pa ne“, pritrdi žena.

Dečku se po teh besedah zaiskre oči od veselja; hitro skoči k materi, jo prime za roko in reče proseče: „Oj, mati, pa res, kupite mi kanarčka, in potem bom vedno vse slušal; pa tudi gozdnih in vrtnih ptičic ne bom več lovil! Ono-le sinico pa precej izpustim in nastavljen ptičnik zunaj poderem za vselej.“

To zadnjo obljubo je takoj nato moško izpolnil in tudi ptic ni nikdar več lovil.

Opomnil sem mu še, da naj tudi potem, ko dobi kanarčka, ne pozabi stradajočih ptičic zunaj, ker s tem, da jim poklada živeža, ne kaže le dobrega in usmiljenega srca, temveč izpolnjuje le dolžnost, ki jo ima človek do živali.

Pa recite! . . .

*Pa recite, da ni stari Žutek
prav prebrisan mož!*

*Pa recite, da ni pošten
kakor Lahov koš!*

*Včeraj jarčica odšla je naša
na dolg izprehod,
in iskali so jo do večera
oče vsepovsod.*

*Ko že tihi mrak je zlate sanje
dahnil na zemljó,
pa so našli v peči jo pri Žutku
že pečeno vso!*

*Pa je del očetu stari Žutek,
da je jarčica
res prav sama prišla v peč njegovo
že pečena vsa . . .*

*Pa recite, da ni stari Žutek
prav prebrisan mož!*

*Pa recite, da ni pošten
kakor Lahov koš!*

Cvetko Slavin.

